

สำหรับออลิเพรกนาโนไลนนั้นเป็น metabolite ของโปรเจสเทอโรน และสัมพันธ์กับการเกิดพยาธิสภาพของภาวะวิตกกังวล และซึมเศร้า โดยพบมีบทบาทสำคัญในการลดภาวะวิตกกังวลและซึมเศร้าในผู้ป่วยโรคอารมณ์แปรปรวน (Reddy, et al., 2005; Uzunova, et al., 1998) และยังพบว่าการเปลี่ยนแปลงของ ออลิเพรกนาโนไลนในโรคซึมเศร้านั้นสัมพันธ์ไปกับระดับของโปรเจสเทอโรน (Reddy, et al., 2005; Dubrovsky, 2005) ดังนั้นการลดลงของโปรเจสเทอโรนน่าจะเป็นผลมาจากการลดลงของ metabolite ของโปรเจสเทอโรน ในผู้ป่วย นอกจากนั้นผลการศึกษาที่ยืนยันถึงการเปลี่ยนแปลงของนิวโรสเทียรอยด์ในโรคซึมเศร้า แต่อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับของโปรเจสเทอโรนและการแสดงออกของ PBR ยีน ในผู้ป่วยโรคซึมเศร้าที่อยู่ในระยะ first episode จึงเป็นไปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของ PBR ยีนในผู้ป่วยโรคซึมเศร้านั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับระดับโปรเจสเทอโรนแต่เพียงสิ่งเดียว น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับนิวโรสเทียรอยด์อื่นด้วย และการเปลี่ยนแปลงของ โปรเจสเทอโรนในผู้ป่วยโรคซึมเศร้านั้นเป็นไปตามกลไกการเกิดโรค โดยไม่มีความสัมพันธ์กับ อายุ, อายุที่เกิดโรค, ระยะเวลาการเกิดโรค และเพศของผู้ป่วย

สรุปผลการทดลอง (Conclusions)

การแสดงออกที่ลดลงของ PBR ยีนในผู้ป่วยโรคซึมเศร้าที่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตายนั้ น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการเผชิญภาวะความเครียดเป็นระยะเวลานาน และสำหรับการลดลงของระดับโปรเจสเทอโรนนั้นสามารถยืนยันถึงบทบาทของ PBR ต่อการสร้าง นิวโรสเทียรอยด์ ในผู้ป่วยโรคซึมเศร้า

นอกจากนั้นแล้วผลการทดลองนี้ยังชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของ PBR ในผู้ป่วยที่มีประวัติพยายามฆ่าตัวตาย และมีความเป็นไปได้ที่ PBR จะสามารถนำมาใช้เป็น biological marker สำหรับโรคซึมเศร้าได้